L'Espurna Solidària

La Chispa Solidaria

Suplement aperiòdic d' **"Emancipación Obrera"**

nº 7 – Gener 2012

"Els obrers de tots els països som estrangers:
Una sola classe, una sola lluita!!"

ELECCIONS PARLAMENTARIES: TEMPS D'ENGANY I IL·LUSIONS

Una vegada més hem estat espectadors del circ de les eleccions, moment de grandiloqüents mentides i de boges promeses. Tots els partits que s'hi presenten s'enfronten mitjançant una estudiada coreografia de cursa electoral dissenyada per acaparar el vot i així guanyar més quota de poder. La classe obrera constitueix el tros de pastís on a tot politicastre i al seu partit li agradaria fotre-hi queixalada, doncs conformem la gran majoria de la societat (a l'Estat espanyol som més de 17 milions de treballadors assalariats, i això sense comptar els 6 milions d'aturats, els treballadors jubilats i els futurs treballadors que estan estudiant). Però la realitat és que tots aquells que a través de les eleccions parlamentàries, municipals, etc. ens proposen solucions per superar la crisi i mesures per resoldre els problemes de la classe treballadora ens enganyen i il·lusionen, doncs en realitat no tenen més propòsit que perpetuar l'explotació de la classe obrera a través de l'eternització del sistema capitalista. El seu objectiu no és altre que el de castrar les lluites, l'instint i l'impuls classista, que broten del xoc d'interessos entre la classe obrera i el patró i el seu estat capitalista.

La classe obrera no pot esperar res de les eleccions democràtico-burgeses, no pot dipositar en els partits parlamentaris les seves reivindicacions econòmiques. Tots els partits que es presenten a les eleccions es presenten per la gestió de la nostra explotació i per la protecció dels interessos dels empresaris, ja sigui des d'un parlament com des d'un ajuntament.

La desconfiança de la classe obrera cap a aquests partits i el seu joc electoral és cada vegada més alta. L'abstenció cada cop creix més, superant normalment el 40% de la població amb "dret" a vot. Per evitar aquesta baixada de la confiança en el seu sistema i una sagnia encara més gran, la política de la burgesia es capaç del més esquizofrènic oportunisme, arribant al punt de que els partits burgesos són capaços de vestir les més variades disfresses, des de la disfressa de *bussinessman* de corbata, passant per l'informal vestit de intel·lectual de jaqueta de pana fins al vestit amb el mono d'obrer, però això sí, tots amb un únic programa tatuat a la seva pell: manteniment de la societat de mercat, del diner i del treball assalariat. Per a tots ells el binomi empresari – treball assalariat representa el suposat motor econòmic de la història de la societat humana, i una realitat eterna i incanviable. Hi ha partidaris de la llibertat total en la forma en que s'estableix la relació entre les dues parts d'aquest binomi, altres, els mal anomenats d'"esquerra" pretenen un capitalisme "just", on la relació establerta per aquest binomi assalariat – empresari estigui regida per un conjunt de lleis de protecció a l'obrer. Aquests últims no fan res més que servir de mur de contenció de l'energia potencial que carrega cada cop més la nostra classe, reconduint el futur plantejament de classe de les nostres lluites a l'estèril i verinós terreny del parlamentarisme i de la democràcia burgesa. Lliberals o proteccionistes, de dreta o "progres socialitzants", nacionalistes espanyols o nacionalistes regionals, monàrquics o republicans, representants del gran empresariat, representants de la mitjana, petita i minúscula empresa, portaveus dels empresaris locals o de la burgesia central, tots, i repetim TOTS, són representants d'una fracció de la burgesia, i com a tal, defensors del sistema actual. La fricció d'interessos entre la burgesia no és poca ni simple, però això sí, cap d'ells es presenta per a reivindicar els interessos i les necessitats de la classe treballadora. Anys, fins i tot segles, ens han demostrat que el veritable programa del partit de torn que ocupa el poder ha estat sempre, i així serà mentre hi hagi capitalisme, el programa del mercat, del diner i del CAPITAL. Però no senyors, no us preocupeu, que no pararem ni un segon de desemmascarar en cada un dels vostres partits el vostre real programa anti-obrer.

Ells ens "eduquen" als seus col·legis, instituts i universitats, dins i fora del centre de treball ens impregnen de la seva miserable ideologia, amb el cervell esgotat després d'una fatigant jornada de treball ens bombardegen amb la seva miserable i pauperitzant propaganda. I és així, finalment, que la ideologia dominant és la de la classe dominant. Gràcies a això aconsegueixen mantenir en peu l'envellit i putrefacte sistema capitalista. Als treballadors ens les han fotut de tots els colors i des de tots els colors, això sí, molt "democràticament". La dominació ideològica ens manté adormits, amb la

guardia baixa, convençuts de que aquest és el millor dels mals, però si ens mantenim en aquest to ens les fotran cada cop més fortes, ja que el seu límit és la nostra capacitat d'aguantar.

DE LA GESTIÓN PÚBLICA A LA PRIVADA

Algunos de los expolíticos con puestos en las grandes empresas.

Nombre	Puesto político	Cargo	Compañía	Retribución (miles €)
Felipe González	Presidente del Gobierno	Consejero independiente	Gas Natural-Fenosa	126
José María Aznar	Presidente del Gobierno	Asesor externo	Endesa	200
		Consejero	News Corp	133
Pedro Solbes	Ministro de Economía	Consejero independiente	Enel	250
		Asesor del negocio europeo	Barclays	280
Miguel Boyer	Ministro de Economía	Consejero externo independiente	REE	95
Rodrigo Rato	Ministro de Economía	Presidente	Bankia	N. D. (1)
Carlos Solchaga	Ministro de Economía	Consejero externo independiente	Zeltia	102
Ignacio Bayón Marine	Ministro de Industria	Presidente	Realia	738 (2)
Luis Carlos Croissier	Ministro de Industria	Consejero externo independiente	Testa	50
		Consejero externo independiente	Repsol	215
Eduardo Serra	Ministro de Defensa	Vicepresidente	Everis	N. D.
Isabel Tocino	Ministra de Medio Ambiente	Consejero externo independiente	Santander	303 (2)
Abel Matutes	Ministro de Exteriores	Consejero externo independiente	Santander	303 (2)
Rafael Arias-Salgado	Ministro de Fomento	Presidente	Carrefour España	N. D.
Luis Atienza	Ministro de Agricultura	Presidente	REE	796
Juan Costa	Ministro de Ciencia y Tecnología	Socio líder global de Cambio Climático	Ernst & Young	1000 (3)
Eduardo Punset	Ministro de Relaciones Europeas	Consejero externo independiente	Telvent	N. D.
Eduardo Zaplana	Ministro de Trabajo	Delegado para Europa	Telefónica	500 (4)
Ángel Acebes	Ministro de Interior	Consejero dominical por Caja Madrid	BFA	N. D.
Josep Piqué	Ministro de Industria	Presidente	Vueling	368
		Presidente	Bodaclick	N. D.
Pío Cabanillas	Ministro de la Presidencia	Director de Imagen Corporativa	Acciona	558 (2)
Guillermo de la Dehesa	Secretario de Estado de Economía	Consejero externo independiente	Santander	303 (2)
		Asesor internacional	Goldman Sachs	N. D.
		Vicepresidente	Amadeus	80
		Consejero independiente	Campofrío	N. D.
José Folgado	Secretario de Estado de la Energía	Consejero externo independiente	REE	159
José Jon Imaz	Consejero Gobierno Vasco	Presidente	Petronor	N. D.
Miquel Roca	Diputado de CiU	Consejero externo independiente	ACS	132 (2)
		Consejero externo independiente	Endesa	228 (2)
		Secretario general	Banco Sabadell	N. D.
Luis de Guindos	Secretario de Estado de Economía	Consejero externo independiente	Endesa	228 (2)
		Director del centro financiero	PwC e IE	N. D.
José Antonio Ardanza	Lehendakari del Gobierno Vasco	Presidente	Euskaltel	N. D.

(1) Los tres principales consejeros de Bankia se reparten 10,15 millones. (2) Retribución media de los consejeros independientes de la compañía. (3) Según estimaciones. (4) Estimación. Fuente: Informes de Gobierno Coporativo.

En el "paradís" capitalista espanyol tenim 5,6 milions de companys treballadors que cobren menys del Salari Mínim (640 euros bruts, 5 Días 06-12-10). Dels 5 milions d'aturats la meitat no cobra res i al voltant de 2 milions tan sols cobren alguna ajuda com la misèria dels 426 euros mensuals. Hi ha més de 4 milions de treballadors jubilats que cobren menys de 550 euros de pensió. Mentre que durant el període de 1985 a 2008 els salaris s'han multiplicat per 2-3 vegades, els beneficis de la gran patronal s'han multiplicat per 30 vegades. Però això no és tot, aquests dos últims anys, mentre polítics i patronal no han parat d'imposar sacrificis als treballadors, no han parat de pujar els seus beneficis; un 27,5% durant el 2010 i un 17% el primer trimestre de 2011. Ens han imposat la jubilació als 67-70 anys, ampliant el període de la base reguladora des dels 15 als últims 25 anys, han ampliat massivament els acomiadaments objectius (amb 20 dies d'indemnització en comptes de 45) liquidant els salaris de tramitació, han aplicat reduccions salarials a treballadors privats i funcionaris, i ara, recentment, el PP-PSOE-PATRONAL ha llençat un altre atac contra els aturats d'avui i de demà, permetent el contracte de pràctiques fins als 33 anys i la perpetuació dels contractes eventuals a qualsevol edat. Com permeten tot això els nostres parlamentaris, alcaldes, senadors, etc.? Per la simple i clara raó per la que la guineu no és vegetariana i quan se la posa a cuidar les gallines se les menja, és la seva naturalesa. El programa de les noves retallades socials i reformes laborals l'ha escrit molt bé la patronal en aquest informe fet públic:

(http://www.ceoe.es/ceoe/contenidos.downloadatt.action?id=7210541).

Aviat, si no ens hi oposem amb força, veurem aplicar totes les seves propostes de mà del partit que sigui. **Això es el parlament: el sindicat de la patronal, la seva naturalesa, i la seva raó de ser.**

Per tot això, els obrers no tenim res a guanyar a les eleccions burgeses, és la societat capitalista la que ens rebenta, la que ens arrenca la nostra força de treball i ens obliga a viure sota el jou del treball assalariat, tingui el color que tingui. Davant de tota aquesta injustícia econòmica i social que carreguem a sobre, la classe obrera ha de cridar a una sola veu: la falsa igualtat política d'anar a votar un cop cada 4 anys us la foteu pel cul! Vosaltres, la burgesia, seguiu jugant a parlamentets, que nosaltres, la classe dels productors, dels esclaus assalariats, reivindiquem, exigim i lluitem per la **TOTAL IGUALTAT ECONÒMICA I SOCIAL**, que tant sols s'aconseguirà amb la abolició del sistema del treball assalariat, del diner i del Mercat. Les nostres esperances de millora resideixen en l'organització d'una lluita diària per les nostres necessitats i en defensa dels nostres drets, una lluita lliurada centre de treball per centre de treball amb la unió de totes les lluites sense límits d'empresa, de sector o de nació, **per l'organització d'una unitat i una solidaritat a ultrança de tota la classe obrera internacional**, per una organització que converteixi la lluita d'un grup de treballadors en el motiu de lluita i solidaritat de tota la classe obrera.

Abstenció militant a les eleccions!

No et resignis a la passivitat i a l'individualisme que cultiven els partits parlamentaris i la burgesia, organitza't en el **S.U.T.** per preparar i organitzar la lluita obrera del futur, solidaria i classista!

Per la Vaga General Indefinida, aturats i ocupats, una sola lluita, una sola classe obrera!

LES RETALLADES I LA PRIVATITZACIÓ: EL NEGOCI DE LA SANITAT

Les retallades en la Sanitat són un atac contra el conjunt de la classe obrera, una continuació dels atacs dels governs anteriors com ho va ser la imposició de les Direccions per Objectius (DPO), de les gerències hospitalàries i el pas a les mútues laborals de la determinació de les baixes (Incapacitat Temporal). Aquesta és l'evolució de les baixes laborals un cop les han passat a les mútues: "*en los primeros seis meses del año el número de enfermedades profesionales con baja declaradas descendió casi un 50%, mientras que el número de enfermedades sin baja, que no tienen coste alguno para las mutuas, aumentó un 36%*" (El Mundo 4/11/2007). I la santa creuada de l'Estat per a que els moderns esclaus assalariats no parin de treballar a costa de la seva salut: "*La Seguridad Social paga a los médicos para que den menos bajas. Son convenios firmados con las CCAA cuyo objetivo es conseguir la reducción de los tiempos medios de duración de las bajas. (…) Los incentivos de los médicos pueden llegar a los 1.745€ si cumplen al cien por cien con los objetivos. (…) El convenio con Cataluña le saldrá a la Seguridad Social por 5,7 millones de euros. En total, en 2009, el Ministerio de Trabajo destinó 30 millones de euros a este tipo de convenios. (…) En 2010, la Seguridad Social les destinará otros 35 millones de euros.*" (El País 23/12/2009). "*El programa de reducción de bajas se centra en 14 patologías: trastornos depresivos y neuróticos, tendinitis, esguinces y torceduras, problemas de espalda, etc." (El País 23/12/2009).* Mesures basades en la introducció de la competència entre metges per poder cobrar els objectius: "*El médico que más haya reducido sus IT será considerado el que mejor haya conseguido los objetivos. Sus resultados serán el 100%, a partir del*

cual se irá calculando el porcentaje de sus compañeros" (El País 23/12/2009). Aquests són els resultats del govern "socialista" i tripartit al servei de la Patronal!

"*Según informe del Eurostat en España el 5,8% de los trabajadores tiene una o más patologías relacionadas con el trabajo, en cambio en la media de la zona euro es de 7,5% y de la de la UE de los 27 es de 8,6%. En Finlandia el 24,5% de los asalariados tienen una o más patologías asociadas al trabajo. En Bélgica son el 11,7% (…). La diferencia entre diagnosticar una enfermedad como común o profesional conlleva que en el primer caso el subsidio que se recibe es de un 60% mientras que en la profesional es de un 75%. Además, en las enfermedades profesionales el trabajador tiene cubierto el 100% de su tratamiento farmacológico, médico y rehabilitador*" (El País 17/2/2010). "*Un cambio legal reduce un 91% las bajas laborales de más de un año. Desde el pasado año, son los médicos del Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) los encargados de otorgar las prórrogas de seis meses, cuando una baja laboral cumple un año de duración. Durante el primer año de aplicación de la nueva normativa las bajas laborales de más de 260 días han pasado de 102.361 a 8.767, es decir un 91%. Se ha destinado 300 millones de euros este año para incentivar que los médicos extremen el control de las bajas*." (Cinco Días 21/5/2007).

PERIODO ENERO 2011 Enfermedades Profesionales

AÑO	2011	2010	2009	2008	2007	2006	Dif. 2011-2010	Dif.2011-2007	Dif. 2011-2006
CON BAJA	640	728	720	1.105	583	1.827	-88	57	-1.187
SIN BAJA	663	641	504	561	174	313	22	489	350
TOTAL	1.303	1.369	1.224	1.666	757	2.140	-66	546	-837

La producció capitalista usurpa a l'obrer el temps que el seu cos necessita per a créixer, desenvolupar-se i conservar-se sa. En comptes de ser la conservació normal de la força de treball la que traça el límit a la jornada, passa el contrari: és la màxima explotació diària possible d'aquella el que determina el nostre temps de descans. Les malalties les generen les jornades esgotadores, les males condicions en les que s'han de realitzar, l'estrés de no arribar a final de mes i de les condicions en que treballem, els aliments deficients que són els que poden comprar els nostres salaris. Totes aquestes malalties tenen un remei: **el repòs**. I tenen un culpable: la necessitat de benefici. Els laboratoris mèdics produeixen medecines i processos mèdics que enlloc de curar les arrels tornen crònics els símptomes de les malalties. Això es deu a que per curar en propietat és necessari que els treballadors descansin, que es destinin recursos a la seva curació, i que és molt més rentable poder vendre medecines periòdicament que no vendre medecines que curen de veritat: per a la classe obrera tractaments, tecnologia quirúrgica i medecines desfassades (no es pot comercialitzar un medicament com a genèric fins a deu anys després de la seva sortida al mercat) mentre que la burgesia te accés a tecnologia punta i a l'última investigació.

Als metges i infermers en general: és necessari que assumiu la defensa de les categories amb les pitjors condicions laborals i salarials i subcontractades i que rebutgeu d'arrel les DPO's donant sistemàticament baixes a tots els treballadors que les necessiten, fent els diagnòstics que assenyalen l'origen laboral de les docències i que permetin el temps i mitjans de curació suficient per a oposar-nos als abusos de les asseguradores, mútues laborals i INSS. Rebutjar els tribunals mèdics i el xantatge dels objectius, DPO's, etc. Aquesta és l'única manera de comportar-se amb un mínim d'humanitat amb la resta de la classe obrera, de no convertir-se en policies de la Patronal, i al mateix temps atacar allà on li fa mal a l'empresa privada que us està atacant a vosaltres i a la resta dels assalariats.

A la resta dels treballadors: aquests i els que vindran són atacs contra tots nosaltres, contra les condicions de vida de la classe obrera. No ho poden parar sols els treballadors de la sanitat pública, és responsabilitat de tots nosaltres oposar-nos a ells i ajudar als treballadors de la sanitat a defensar les seves condicions. Però hem d'exigir que no ens donin d'alta si no estem curats i s'ha de parar els peus al negoci de les mútues laborals i exigir la solidaritat activa dels treballadors de la sanitat pública i privada.

Només s'han pogut i es poden realitzar totes aquestes privatitzacions basant-se en el plus de productivitat, firmat pels sindicats subvencionats. Sense el plus de productivitat no hi ha negoci i el capital ni s'hi apropa. Però tan bon punt olora el NEGOCI, allà està com un gos afamat en busca de la seva presa. Per aconseguir el GUANY, li és igual produir malalties que tractar-les, produir bombes o armes, medecines o genèrics, la seva finalitat és una i sempre la mateixa: el major GUANY possible.

Per a foragitar el NEGOCI de la Sanitat, convertim els Hospitals en vespers reivindicatius, classistes i solidaris!

TAULA REIVINDICATIVA

Per a portar endavant les lluites que se'ns presenten i se'ns presentaran, necessitem el **SINDICAT DE CLASSE**, no subvencionat ni pel patró ni per l'Estat. Necessitem reprendre els mètodes de lluita classista i unificar les lluites per una taula reivindicativa única:

- **Salari mínim de 1500€ nets per a tots i pujades lineals d'un mínim 300€ al mes.**
- **Salari integral per als desocupats (mínim 1500€).**
- **Reducció de jornada a 30 hores sense reducció de salari.**
- **Jubilació als 55 anys amb el 100% del salari.**
- **Eventuals i subcontractats a fixos de plantilla a l'empresa principal.**

EL DRET A LA PERESA – Paul Lafargue (1883) *<<Setè extracte>>*

…

I, tot i això, malgrat la superproducció de mercaderies, malgrat les falsificacions industrials, els obrers col·lapsen el mercat innombrablement, implorant: feina! feina! La superabundància els hauria d'obligar a refrenar les passions; per contra, aquella duu el paroxisme. Si es presenta una oportunitat de feina s'hi tiren a sobre; llavors en reclamen dotze i catorze hores per quedar ben tips, i l'endemà ja tornen a estar sense i no poden satisfer el seu vici. Cada any, a totes les

indústries, els acomiadaments reapareixen amb regularitat de les estacions. A l'excés de treball assassí per a l'organisme, li succeeix el repòs absolut, durant dos o quatre mesos; i sense treball no hi ha menjar. Ja que el vici del treball està arrelat diabòlicament al cor dels obrers; ja que les seves exigències ofeguen tots els altres instints de la natura; ja que la quantitat de treball requerida per la societat està forçosament limitada pel consum i per l'abundància de la matèria primera, per què devorar en sis mesos la feina de tot l'any? Per què no distribuir-la uniformement entre els dotze mesos i forçar tot obrer a acontentar-se amb sis hores o cinc per dia, durant l'any, en comptes d'indigestar-se amb dotze hores durant sis mesos? Assegurada la seva part quotidiana de treball, els obrers ja no es tindrien enveja, ja no es barallarien per arrencar-se la feina de les mans i el pa de la boca; llavors, no esgotats de cos i d'esperit, començarien a practicar les virtuts de la peresa.

Embrutits pel seu vici, els obrers no s'han pogut fer a la idea que, per tenir feina per a tothom, calia racionar-la com l'aigua en un vaixell en perill. Tot i això, els industrials, en nom de l'explotació capitalista, fa molt de temps que demanen una limitació legal a la jornada de treball. Davant la Comissió del 1860 sobre l'ensenyament professional, un dels més grans fabricants d'Alsàcia, el senyor Bourcart, de Gebweiler, declarava:

"Que la jornada de dotze hores era excessiva i havia de ser escurçada fins a onze, que el dissabte la feina s'havia d'interrompre a les dues. Puc aconsellar l'adopció d'aquesta mesura per bé que sembli onerosa a primera vista; l'hem experimentada en els nostres establiments industrials des de fa quatre anys i ha tingut bon resultat, i la producció mitjana, lluny d'haver disminuït, ha augmentat."

En el seu estudi sobre les màquines, F. Passy cita la carta següent, d'un gran industrial belga, M. Ottavaere:

"Les nostres màquines, tot i ser les mateixes que les de les filatures angleses, no produeixen el que haurien de produir i el que produirien estant a Anglaterra, per bé que en aquest país les filatures treballen dues hores menys per dia. [...] Tots nosaltres treballem dues hores de més; tinc la convicció que si treballéssim onze hores en comptes de tretze, tindríem la mateixa producció i produiríem, per conseqüent, més econòmicament."

D'altra banda, Leroy-Beaulieu afirma que "un gran fabricant belga observa que les festes entre setmana no fan minvar la producció total setmanal en comparació amb les setmanes ordinàries".

Allò que el poble, engalipat en la seva simplesa pels moralistes, no ha gosat fer mai, ho ha gosat fer un govern aristocràtic. Menyspreant les altes consideracions morals i industrials dels economistes, que, com ocells de mal averany, grallaven dient que disminuir una hora de feina de les fàbriques equivalia a decretar la ruïna de la industria anglesa, el govern d'Anglaterra va prohibir mitjançant una llei, estrictament observada, de treballar més de deu hores diàries; i, ara, com abans, Anglaterra continua essent la primera nació industrial del món.

La gran experiència anglesa és aquí, l'experiència d'uns capitalistes intel·ligents és aquí: demostra irrefutablement que, per potenciar la productivitat humana, cal reduir les hores de feina i multiplicar els dies de paga i festa; i el poble francès no n'està convençut. Però si una miserable reducció de dues hores ha augmentat en deu anys prop d'un terç la producció anglesa, ¿quina marxa vertiginosa imprimirà a la producció francesa una reducció legal de la jornada laboral a tres hores? ¿Que no poden comprendre, els obrers, doncs, que sobrecarregant-se de feina esgoten les seves forces i les de la seva progenitura? ¿Que, debilitats, arriben abans a la incapacitat de fer cap feina? ¿Que absorbits, embrutits per un sol vici, ja no són homes sinó trossos d'home? ¿Que maten en ells totes les belles facultats per deixar en peu només, i luxuriant, la follia furibunda del treball?

Ah! Com periquitos de l'Arcàdia repeteixen la lliçó dels economistes: "Treballem, treballem per acréixer la riquesa nacional". Oh idiotes! És per que treballeu massa, que la maquinària industrial es desenvolupa lentament. Pareu de bramar i escolteu un economista; no és pas una àguila, és simplement el senyor L. Reybaud, que fa pocs mesos vam tenir la sort de perdre:

"En general, els mètodes de treball es regulen a partir de les condicions de la mà d'obra. Mentre aquesta presta els seus serveis a baix preu, s'utilitza a cor que vols; quan els seus serveis esdevenen més costosos, es mira d'estalviar-la".

Per forçar els capitalistes a perfeccionar les seves màquines de fusta i ferro, cal apujar els salaris i disminuir les hores de feina de les màquines de carn i ossos. Proves a favor? Se'n poden presentar a centenars. A les filatures, la selfactina (*self acting mule*) va ser inventada i aplicada a Manchester perquè els filadors es van negar a treballar tantes hores com ho feien.

A Amèrica, la màquina envaeix totes les branques de la producció agrícola, des de la fabricació de la mantega fins a l'eixarcolament dels camps de blat. Per què? Perquè l'americà, lliure i mandrós, s'estimaria mil vegades més morir que tenir la vida bovina del pagès francès. La llaurada, tan penosa a la França gloriosa, tant rica en cruiximents, és, a l'oest americà, un agradable passatemps que hom practica assegut a l'aire lliure tot fumant una pipa indolentment.

...

ON TROBAR-NOS:

ASSESSORIA JURÍDICA:

BCN: Tots els dimecres a partir de les 19h. al local d'Av. Meridiana 174 tda. 2 – Metro: Clot.

Tel. 657 842 589 – mail: sindicatsutbcn@gmail.com

MADRID: Tots el dimecres a partir de les 18:30h al local de Pl. de Matute, nº10, 2º D – Metro: Antón Martín

Tel. 91 420 03 11 – mail: sindicatosut@gmail.com

VISITA LA PÀGINA WEB DEL SINDICAT

www.nodo50.org/sindicatosut

LLEGEIX I DIFON LA PREMSA CLASSISTA!

Recolza la **Caixa de Resistència,** aportacions a **0182 4003 17 0201538404**